
Sporočila

Slovenska
minoritska
provinca
svetega Jožefa

3	Uvodnik
5	Iz provincialata
7	Iz našega reda
8	Iz naših samostanov
19	Iz naših misijonov
27	Odmevi
33	Iz naše preteklosti
34	Statistika verske prakse

Sporočila - glasilo slovenskih minoritov
leto LIV

Izdaja: Slovenska minoritska provinca sv. Jožefa,
Minoritski trg 1, 2250 Ptuj, Slovenija,
e-pošta: minoriti@rkc.si, <http://minoriti.rkc.si>

Urednik: p. Danilo Holc, prov. tajnik
Prelom in priprava za tisk: p. mag. Tomaž Majcen
Odgovarja: p. Milan Kos, prov. minister

Ovitek: Julija Zornik
Tisk: Tiskarna Povše

UVODNIK

Dragi bratje in sestre!

V jubilejnem letu, ko obhajamo osemstoletnico smrti sv. Frančiška, je Cerkev storila redko in pomenljivo gesto. Od 22. februarja 2026 so bili v postnem času prvič javno izpostavljeni njegovi posmrtni ostanki v baziliki v Assisiju. Dogodek, ki je pritegnil pozornost številnih romarjev, vernikov in tudi tistih, ki se do takšnih dejanj opredeljujejo z vprašanji. Zakaj je bilo to potrebno? Kaj pravzaprav pomeni javno češčenje telesa svetnika?

Na prvi pogled se lahko komu zdi, da gre za nenavadno ali celo nerazumljivo dejanje. V sodobnem svetu, kjer smo pogosto občutljivi za vprašanja spoštovanja telesa in dostojanstva pokojnih, se lahko pojavi dvom: ali je primerno, da se telo svetnika pokaže javnosti? Ali to ne pomeni neke vrste razstavljanja? Prav zato je pomembno razumeti, da javno češčenje v krščanskem izročilu nikoli ni bilo namenjeno radovednosti ali čustvenemu učinku. Ne gre za razstavo, temveč za pričevanje.

Krščanska vera telesa nikoli ne ločuje od osebe. Človek ni le duh ali spomin, temveč celota: telo, zgodovina, odnosi, življenje. Telo je prostor, kjer se življenje uresničuje – kjer človek ljubi, trpi, odpušča, se daruje. Zato javno češčenje ne zadeva tega, kar je od svetnika ostalo, temveč to, kar njegovo življenje še naprej govori. Telo svetega Frančiška ni bilo razstavljeno kot predmet, temveč kot znamenje. Bilo je tiho pričevanje človeka, ki je evangelij živel do konca.

Prav v tem je posebnost Frančiškove poti. Ni bil teolog. Njegova največja »knjiga« je bilo njegovo življenje. Evangelij je napisal s svojimi koraki, s svojim uboštvom, s svojo bližino ljudem in z radikalno hojo za Kristusom. Njegovo telo nosi sledove te poti: naporov, bolezni, asketskega življenja in

končno tudi stigem – znamenj, ki so ga še posebej povezovala s Kristusovim trpljenjem.

Bistvo je bilo v tem, da smo se pustili nagovoriti življenju, ki ga to telo predstavlja. Frančiškovo življenje ni bilo popolno v smislu brezhibnosti, bilo pa je popolnoma odprto Bogu. In prav ta odprtost je tista, ki tudi po osmih stoletjih še vedno nagovarja.

Morda je prav naš čas tisti, ki takšno znamenje še posebej potrebuje. Živimo v kulturi, ki pogosto skriva krhkost, trpljenje in smrt. Te teme potiskamo na rob, kot da bi nas spominjale na nekaj, česar ne želimo videti. Toda krščansko izročilo nas uči drugače: življenje, ki je podarjeno, ni izgubljeno. Nasprotno – prav darovanje mu daje globino in rodovitnost.

Telo svetega Frančiška zato ne govori o koncu. Govori o dovršitvi. Ne slavi smrti, temveč življenje, ki se rodi iz darovanja samega sebe. V tišini bazilike je postalo to telo znamenje vprašanja, ki se tiho dotika vsakega romarja: Kaj počnem s svojim življenjem? Komu ga podarjam? Za kaj živim?

Takšna vprašanja so morda najbolj dragocen sad tega jubilejnega dogodka. Če se v nas prebudi želja po bolj preprostem, bolj resničnem življenju, potem se Frančiškovo pričevanje nadaljuje.

Pred telesom svetega Frančiška nismo poklicani, da bi obstali tam, temveč da bi znova krenili na pot: k evangeliju, k bratom in sestram, k življenju, ki je bolj preprosto, bolj odprto in bolj darovano.

Pred nami je največji krščanski praznik – velika noč. Njegova vsebina je prazen grob in Jezusovo vstajenje. Ko so učenci prišli h grobu, v katerega je bil položen Gospod, so našli kamen odvaljen in grob prazen. Ni bilo telesnih ostankov našega Odrešenika.

Toda ta praznina govori o novem življenju. Kri-

stus ni ostal v grobu – vstal je in živi. Evangelij govori o njegovem povečanem telesu, ki ni več podvrženo smrti. Njegovo vstajenje je zato temelj našega upanja in povabilo, da utrdimo ter poglobimo svojo vero v večno življenje.

Velika noč nas vabi, da postanemo velikonočni kristjani. To pomeni, da stopimo na pot evangelija: k bolj zvestemu življenju po Kristusovi besedi, k odprtosti za brate in sestre ter k življenju, ki je bolj preprosto in bolj darovano. To velja še posebej za nas, Frančiškove brate in sestre.

Pot darovanja je pot, ki vodi v življenje. Vsako dejanje ljubezni, vsaka zvestoba dobremu in vsa-

ka podarjena pozornost bližnjemu že nosijo seme večnosti.

Prazen grob zato ni konec, temveč začetek. Kristusovo povečano telo je znamenje prihodnosti, ki jo Bog pripravlja tudi za nas – življenje, ki se ne konča, ampak se v polnosti dopolni v večnosti.

Frančiškov jubilej tranzitusa in velika noč naj v nas prebudita željo, da naše umiranje v najširšem pomenu vzamemo kot rast za večnost.

Želim vam blagoslovljene in milostne dneve obhajanja Jezusovega vstajenja. Aleluja!

p. Milan Kos,
prov. minister

IZ PROVINCIALATA

XXXV. seja prov. defnitorija

XXXV. redna seja prov. defnitorija je bila 26. februarja 2026 na provincialatu slovenske minoritske province na Ptujju.

1. Uvodno molitev je pripravil p. Milan Kos
2. Sprejet je bil zapisnik zadnje seje prov. defnitorija.
3. Benjamin Ostroško je napisal prošnjo za sprejem v kandidaturo. Prošnjo smo pozitivno rešili.
4. Prov. minister bo določil samostan in brata, ki bo zanj odgovoren.
5. Na prošnjo generalne kurije smo odobrili letno štipendijo za ponovince iz ene izmed azijskih jurisdikcij, ki bo v naslednjem študijskem letu študiral v Seraphicum – Rim.
6. Prov. defnitorij je pripravil vsebine za Instrumentum laboris prihajajočega rednega provincialnega kapitlja.
7. Priprava na redni prov. kapitelj: prov. defnitorij je pripravil imena bratov, ki bodo predlagani za posamezne komisije in službe na rednem prov. kapitlju.

p. Matei Senteš
tajnik province

I. seja prov. defnitorija

I. redna seja prov. defnitorija je bila 12. marca 2026 na provincialatu slovenske minoritske province na Ptujju.

Po sklepu prvega dela XVII. rednega provincialnega kapitlja Slovenske minoritske province se je novoizvoljeni provincialni defnitorij sestel z generalnim ministrom p. Carlosom A. Trovarelijem, generalnim vikarjem reda, p. Igorjem Salmičem in generalnim asistentom p. Vincenzom Cosattijem.

Najprej je vsak osebno podal oceno priprave in poteka provincialnega kapitlja. Splošna ocena je bila, da je kapitelj bil dobro pripravljen in da je potekal v konstruktivnem in vedrem vzdušju.

Nato je generalni minister podal nekaj priporočil oz. spodbud novoizvoljenemu provincialnemu vodstvu za služenje bratom v provinci. Prav tako sta svoje dodala generalni vikar in asistent. Kot prvo nam je bilo priporočeno, da si pri razločevanju in odločanju vzamemo dovolj časa, predvsem pa naj zaupamo v Božjo pomoč, ki je pri odločitvah temeljna. In naj nikoli ne pozabimo: Bog lahko naredi veliko več preko človeške krhkosti kakor popolnosti. V ospredju naj bo bolj animacija, ki je pomembnejša od organizacije. Za dobro delovanje provincialnega defnitorija so pomembna skupna duhovna srečanja kakor tudi ostala neformalna bratska druženja.

Provincialni minister se je vodstvu reda zahvalil za vso njihovo delo na kapitlju, pozorno spremljanje naše province in spodbude.

II. seja prov. definitorija

II. redna seja prov. definitorija je bila 20. marca 2026 na provincialatu slovenske minoritske province na Ptuju.

1. Uvodno molitev za blagoslov provincialnega kapitlja je pripravil prov. minister p. Milan Kos.

2. Potrdili smo zapisnik I. redne seje provincialnega definitorija.

3. Priprava štiriletnega programa province za obdobje 2026–2030. Na podlagi ovrednotenja stanja na zadnjem prov. kapitlju smo se dogovorili, da p. Toni Brinjovc pripravi osnutek, ki ga vsak član do naslednje seje dopolni. Vsebino sprejetih točk na prov. kapitlju bomo povezali s Frančiškovo Oporoko in evangelijskimi besedili.

4. Instrumentum laboris. Pregledali smo predlagane točke za Instrumentum laboris, ki jih je pripravil že prejšnji prov. definitorij in komisija za razna vprašanja na rednem prov. kapitlju. Točke bomo vsebinsko dopolnili in predlagane propozicije predstavili na II. delu prov. kapitlja.

5. P. Anton Borovnjak je na provincialat Slovenske minoritske province poslal dopis, v katerem prosi, da bi že v akademskem letu 2026/27 smel začeti kot asistent na TEOF UNI Ljubljana predavati snov iz področja liturgike. Prošnji smo

ugodili. Obenem pričakujemo, da bo ob tem lahko v samostanu, kamor bo dodeljen, sprejel še kakšno službo.

6. Personalne zadeve. V prihodnjih dneh bo prov. minister začel z obiski bratov in samostanskih bratstev in se z njimi pogovarjati glede sestave novih bratstev ter sprejemanja služb.

7. Prošnja za pastoralno pomoč v narodnem marijanskem svetišču Mariazell. Slovenska škofovska konferenca je poslala dopis, v katerem posredujejo prošnjo v imenu avstrijske škofovske konference za pastoralno pomoč v omenjenem svetišču. Zaradi pomanjkanja bratov in onemogočenega bratskega življenja v duhu Vodila in Konstitucij prošnji nismo ugodili.

8. Razno:

- Privincialni minister nas je seznanil z voščili, ki sta mu jih ob ponovni izvolitvi za prov. ministra poslala koprski škof, dr. Peter Štumpf ter s. M. Serafina Rajk, predstojnica klaris iz Nazarij.
- Naslednja seja provincialnega definitorija bo 23. aprila 2026 na provincialatu na Ptuju.

p. Danilo Holc
prov. tajnik

IZ NAŠEGA REDA

Papež Leon XIV. v prvem Angelusu leta 2026 spomni na svetega Frančiška Asiškega

V Rimu je 1. januarja 2026 papež Leon XIV. z okna apostolske palače v Vatikanu vodil molitev Angelus po obhajanju svete maše ob slovesnosti Marije, presvete Božje Matere, in ob 59. svetovnem dnevu miru.

V svojem nagovoru je znova povabil, naj živimo čas s pogledom, usmerjenim k miru, ter sprejemamo Kristusa Odrešenika v srce in v medčloveške odnose. Po Angelusu je sveti oče spomnil, da letos obhajamo osmo stoletnico smrti svetega Frančiška Asiškega, ter vsem podelil blagoslov, vzet iz Svetega pisma: »Naj te Gospod blagoslovi in varuje; naj razjasni svoje obličje nad teboj in se te usmili; naj obrne svoje obličje k tebi in ti podeli mir.« S tem je poudaril duhovni pomen frančiškove dediščine v času, zaznamovanem s konflikti in ranami, ter v liku ubožca iz Assisija pokazal zgled miru in usmiljenja za vernike in vse ljudi dobre volje.

Otvoritev VIII. stoletnice prehoda svetega Frančiška

VIII. stoletnica prehoda svetega Frančiška Asiškega (1226–2026), ki zaznamuje 800 let od smrti svetnika, se bo uradno začela 10. januarja 2026 ob 10. uri v baziliki Svete Marije angelov v Porcijunkuli v Assisiju s slovesnim bogoslužjem, ki bo prenašano v živo prek spletnega prenosa. Slovesnosti se bodo udeležili predstavniki frančiškovskih družin, potekala pa bo v baziliki, v kapeli prehoda, na kraju zadnjih zemeljskih trenutkov svetega Frančiška. Dogodek želi biti simbolni most med osemstoletnico Hvalnice stvarstva in osemstoletnico prehoda ter ponuditi priložnost za molitev, premišljevanje in bratstvo vernikom po vsem svetu.

Urad za komuniciranje generalne kurije OFM Conv

IZ NAŠIH SAMOSTANOV

Minoritski samostan sv. Petra in Pavla

Božični prazniki so že zdavnaj mimo, prav tako pa novo leto, s tem pa so šli mimo mnogi dogodki, ki so se dogajali okrog božiča in novega leta pri nas v samostanu svetega Petra in Pavla. Pa poglejmo zanimivosti, ki so se dogajale v tem času.

V torek, 16. decembra 2025, ob 19. uri je bilo v refektoriju minoritskega samostana predavanje profesorja zgodovine gospoda Janeza Janžekoviča z naslovom *Revolucionarno nasilje na Štajerskem med leti 1941 do 1943*. Predavanje je organizirala Zgodovinska sekcija Mateja Slekovca iz Kidričevega.

V sredo, 17. decembra 2025, smo začeli božično osemdnevnico, da smo skupaj pričakali novorojenega »Kralja, ki prihaja«.

V soboto, 20. decembra 2025, ob 10. uri pa je bila četrta in obenem zadnja adventna delavnica v učilnici pri Sv. Roku za otroke, kjer so izdelovali in pekli božične kekse.

Na 4. adventno nedeljo, 21. decembra 2025, so nam ptujski skavti prinesli Luč miru iz Betlehema z geslom »Kaj ti v resnici želim«.

V sredo, na sveti večer, je bila večerna maša ob 21. uri. Pri maši je prepeval otroški zbor naše glasbene šole sv. Petra in Pavla, ob polnoči pa je prepeval župnijski pevski zbor. Na božični dan je bil blagoslov otrok po sv. maši.

V božičnem času smo bili vabljeni na dva koncerta. Prvi koncert na sam božični večer, 25. decembra, ob 20. uri je izvedel zbor sv. Viktorina pod taktirko Petra Gojkoška, in sicer skupaj z orkestrom ZGŠ v samostanu sv. Petra in Pavla z gosti, solistko in organistom. Na programu je bila Missa Katharina Jacoba de Haana ter izbor božičnih pesmi. Koncert je bil v cerkvi sv. Petra in Pavla.

Drugi koncert pa je bil v soboto, 27. decembra 2025, ob 18. uri, ki ga je izvedel Infinitus – zbor in orkester ptujske mladine. Pred koncertom smo postali pred proštijskim zvonikom in prisluhnili prepevanju božičnih pesmi z vrha zvonika. Nato smo se skupaj s pevci preselili v cerkev, kjer se je

nadaljeval koncert.

V petek, 26. decembra 2025, na štefanovo, smo imeli blagoslov vode in soli. Ta dan je bilo koledovanje. Otroci so hodili po domovih in so označevali Jezusovo rojstvo ter zbirali denarne darove za misijone.

Zelo domiselne in mojstrsko dovršene so bile jaslice v cerkvi z naslovom *Oaza v jaslicah*. Izdelal in postavil jih je g. Janko Čuš. Sipine po hribih puščave, tu in tam posušen grmič in veter, ki nosi uničenje in upanje. A tudi sredi puščave je življenje, oaza s palmami, zelenjem in izvirom čiste vode.

V oazi te puščave se navkljub pustoti, brezvoljnosti in surovosti sedanjega časa rodi Božji Sin, drobno dete, rojeno Devici Mariji in Jožefu, da pustost naših src napoji z živo vodo, ki v praznem svetu prinaša radost, veselje in upanje. Jaslice so bile vredne ogleda. Dobro je bilo počastiti novorojeno dete v njih.

V kleti minoritskega samostana pa je pater Janko Gašparič postavil jaslice, ki so bile tudi zelo domiselne in tehnično izvedene, saj je jaslice postavil v Betlehem pred letom 2025 in v jubilejno leto 2025 v našo župnijo. Prvi del je predstavljen s triminutnim filmom na osnovi svetopisemskega sporočila o Jezusovem rojstvu. V drugem triminutnem filmu pa je slika naše cerkve in ob njej izbrane vasi naše župnije kot romarji upanja. Tudi te jaslice so bile čudovite za ogled in duhovno sprostitev ob novorojenem Božjem Sinu.

24. decembra in 31. decembra smo proti večeru zmolili večernice, nato smo imeli skupno svečano večerjo v naši obednici.

V petek, 2. januarja 2026, smo praznovali 52. božično-novoletno srečanje s starši in sorodniki. Tega srečanja sta se udeležila tudi generalni minister p. Carlos A. Trovarelli in generalni vikar p. Igor Salmič. Srečanje se je začelo ob 10. uri s sveto mašo v cerkvi sv. Petra in Pavla. Vodil jo je provincialni minister p. Milan Kos, pridigal je generalni minister p. Carlos A. Trovarelli, p. Igor Salmič pa je prevajal v slovenščino. Po maši je sle-

dil kulturni program s petjem različnih nastopajočih. Na koncu programa pa je p. Milan Kos, provincialni minister, izročil častni članici minoritske province ge. Dorici Emeršič diplomo v zahvalo za njeno požrtvovalno delo v samostanski knjižnici in v FSR. Za priznanje ji čestitamo in ji želimo še naprej veliko uspeha in volje pri delu. Po maši in po kulturnem programu pa smo se preselili v refektorij samostana sv. Petra in Pavla na nadaljnje srečanje s sorodniki in znanci na kosilu.

V nedeljo, 4. januarja, smo pred kosilom blagoslavliali samostan, nato je sledilo kosilo, po kosilu pa smo igrali trikraljevsko tombolo, kjer smo vsi z navdušenjem čakali in igrali za najvišji dobiček pri tombolah.

Na nedeljo Jezusovega krsta, 11. januarja, smo obhajali družinsko nedeljo. Pri maši ob 10.30 je prepeval otroški pevski zbor naše zasebne glasbene šole.

V tednu med 18. in 25. januarjem je potekal teden molitve za edinost kristjanov, povabljeni smo bili k molitvi in sveti maši.

V torek, 13. januarja, ob 18. uri smo bili vabljeni v cerkev sv. Leopolda Mandića v Novo vas pri Ptuj, kjer je bila sveta maša in pobožnost na čast svetemu Leopoldu Mandiću, zavetniku onkoloških bolnikov. Sveta maša bo vsak drugi torek v mesecu ob 18. uri. Pri vseh mašah bo podelitev bolniškega maziljenja bolnikom in zdravim, ki ga bodo želeli prejeti.

V torek, 27. januarja 2026, in sredo, 28. januarja 2026, smo imeli v našem samostanu sv. Petra in Pavla predkapiteljski zbor. Uvodna pojasnila je imel moderator p. Toni Brinjovc. Prvi dan smo se pogovarjali o bratskem življenju in o dnevih puščave. Najprej je prebral poročilo provincialni minister p. Milan Kos, nato smo nadaljevali pogovor po skupinah, v popoldanskem času pa smo govorili o perma-

nentni vzgoji s poročilom prefekta za vzgojo p. Janeza Šamperl in provincialnega ministra p. Milana Kosa.

V sredo, 28. januarja 2026, pa smo v dopoldanskem času obravnavali temo duhovni poklici s poročilom provincialnega ministra p. Milana Kosa in provincialnega delegata za duhovne poklice br. Roberta Horvata. V popoldanskem času pa smo obravnavali temo delo z laiki in skrb za njihovo vzgojo s poročilom provincialnega ministra Milana Kosa in predsednika KOFRE p. Danila Holca. V sredo, 21. januarja 2026, ob 19. uri je v veroučni učilnici potekalo srečanje bralcev Božje besede. V četrtek, 29. januarja 2026, je v refektoriju našega samostana ob 16.30 potekal seminar za sodelavce in prostovoljce iz župnijskih Karitas naddekanije Maribor, ki je tudi organizirala ta seminar. Govorili so o pomoči revnim in osamljenim.

Na praznik Jezusovega darovanja v templju smo se v ponedeljek, 2. februarja 2026, udeležili dnevu posvečenega življenja v cerkvi sv. Magdalene v Mariboru pod geslom iz Franciškove oporoke »Gospod mi je dal brate«. Program se je pričel ob

14.30 z adoracijo, ob 15. uri pa je bila sv. maša, jo je vodil nadškof Alojz Cvikl.

V sredo, 11. februarja 2026, smo imeli drugi del predkapiteljskega zbora, ki je potekal v kapiteljski dvorani našega samostana. V dopoldanskem času nam je predstavil in pripravil poročilo prov. minister p. Milan Kos, in sicer o ekonomiji province, samostanov in župnijah za leto 2025. Nato je sledil pogovor po skupinah, ki se je končal s podelitvijo posameznih zapisnikov. V popoldanskem času smo imeli supervizijo, ki jo je pripravil msgr. p. Martin Kmetec. Nato je zopet sledil pogovor po skupinah na temo o duhovnem individualizmu v provinci in zaključek s podelitvijo med skupinami. Ob pregledu dosedanjega redovnega življenja smo zarisovali smernice za naprej.

V torek, 17. februarja 2026, smo začeli s sedemtedenskim seminarjem nove evangelizacije. Prvo predavanje je imel p. Matei Senteș z naslovom: Minljivost in večnost. Seminar bo potekal vsak torek v postnem času do velike noči.

V petek, 20. februarja 2026, ob 18. uri smo bili vabljeni v refektorij našega samostana na predavanje mag. Igorja Omerze na temo: Temna in svetla

stran dela, Janez Janša - Kaplar. Vabila je Zgodovinska sekcija DPD Kidričevo.

V četrtek, 26. februarja 2026, ob 19. uri smo bili povabljeni na Viktorinov večer v Mestni kino Ptuj na ogled filma Exodus 1945: Naša kri. Po ogledu filma je sledil pogovor z g. Davidom Sipošem, režiserjem in ustvarjalcem filma.

V soboto, 28. februarja 2026, je v kloštru med 9. in 13. uro potekalo ptujsko-ormoško meddekanij-sko srečanje birmancev. Nagovor za birmance in sv. mašo je vodil nadškof msgr. Alojz Cvikl.

V soboto, 7. marca 2026, ob 19. uri smo bili vabljeni v refektorji samostana na predstavitev praznovanja 800-letnice naše nadškofije. Naš gost je bil dr. Sebastjan Valentan, generalni koordinator praznovanja ob 800-letnici.

V nedeljo, 8. marca 2026, ob 16. uri smo obhajali križev pot mesta Ptuj, v katerega so bile vključene vse tri ptujske župnije. Namen križevega pota mesta Ptuj je, da se predvsem v postnem času spomnimo na dogodke, ob katerih je mesto trpelo. Ob 16. uri smo se zbrali v cerkvi sv. Jurija, nato smo se podali po ptujskih ulicah. Zaključek pa je bil v minoritskem samostanu.

V nedeljo, 8. marca 2026, je po naših ptujskih župnijah potekala volitev novih članov ŽPS za petletno mandatno obdobje.

V tem trimesečnem obdobju pa smo nekateri bratje praznovali osebne praznike in godove. Na praznik brezmadežnega spočetja Device Marije, 8. decembra, sta praznovala god p. Marjan Cafuta in p. Marjan Vogrin. Na god sv. Frančiška Saleškega, 24. januarja, pa sem praznoval god avtor tega članka. Naslednji dan, na praznik spreobrnjenja apostola Pavla, 25. januarja, pa sem obhajal še rojstni dan. P. Matei Senteş je 7. februarja praznoval rojstni dan.

Vsem bratom, ki boste prebirali ta članek, želim srečne in blagoslovljene velikonočne praznike ob Jezusu Kristusu, vstalem od mrtvih.

br. Franc Svetličič

Dornava

Božične praznike in novo leto smo obhajali nad vse slovesno. Za postavitev jaslic so bili zadolženi člani ŽPS-ja. Zraven smo povabili tudi mlade iz mladinske skupine, pa se žal niso odzvali.

Po novem letu pripravimo za določene ekipe v župniji vesela druženja. Tako smo za čistilce, krasilke cerkve in kosce trave okrog cerkve in župnišča pripravili veselo srečanje s tombolo. Enako srečanje smo imeli z mladinsko skupino, ki se od lani zbira vsak petek na srečanjih v župnijski učilnici. V župniji smo 22. februarja 2026 izvolili nov ŽPS. Zdaj pridobivamo njihove potrditve. Farani so v novi ŽPS izvolili skoraj vse člane prejšnje zasedbe. To pomeni, da so dobro delali.

Župnijsko zavetnico, sv. Dorotejo, bomo praznovali v nedeljo, 15. marca 2026. Slovesnost bo vodil p. Klemen Slapšak iz samostana sv. Vida – Videm pri Ptuj. V župniji razmišljamo, da bi god zavetnice ponovno praznovali februarja, kot je to bilo nekoč. S tem bi se izognili postnemu času in bi to praznovanje dobilo na zunaj in znotraj bolj veselo podobo.

V župniji bomo imeli letos tudi sv. birmo. Birmancev je 31 iz dveh razredov. Ta dogodek bo v soboto, 25. aprila 2026, ob 10. uri. Zakrament sv. birme bo birmancem podelil nadškof in metropolit msgr. Alojzij Cvikel. Bili smo prisotni na srečanju birmancev treh dekanij na Ptuj, v župniji sv. Petra in Pavla, ki je bilo 28. februarja 2026. Na srečanju je bil v glavni vlogi mariborski nadškof

Alojzij Cvikel, ki je ob koncu dneva za birmance daroval sv. mašo. Naši birmanci so bili s tem srečanjem na Ptuj zelo zadovoljni. Prvo sv. obhajilo pa bomo imeli v nedeljo, 17. maja 2026, ob 10. uri.

Zraven redne pastore v župniji nas letos čaka še ureditev cerkvene fasade od zunaj. V višino dva metra od zemlje navzgor smo odstranili cementni omet, ki ni pustil zidu dihati. To se je leto dni zračilo in upamo, da se je vlaga umaknila. Zid

bomo ometali s prepustnim ometom, takoj ko bo to omogočilo lepo vreme. Izvajalca teh del smo že izbrali in je iz naše župnije. V letu 800. obletnice Frančiškove smrti vam želimo veselo praznovanje velike noči in želimo: Mir in dobro!

p. Slavko Stermšek, žpk

Minoritski samostan sv. Frančiška

Nekoč je veljalo, da je v zimskem času v piranskem samostanu več miru in priložnosti za duhovnost ter večje in manjše obnove. Danes to le še delno drži, saj razne skupine (zakonske, slepi in slabovidni, FSR ...) prihajajo tudi v zimskem in pomladanskem času in razni dogodki se kar vrstijo. Gospod nam je lani naklonil veliko velikih in pomembnih dogodkov, ki še vedno močno odmevajo v današnje dni in oblikujejo dinamiko v življenju našega bratstva in samostana. Na prvem mestu

je seveda Marija z Detetom in svetniki, ki se je po 85 letih vrnila domov. Ob tej priložnosti smo uvedli dežurstvo bratov v cerkvi in na križnem hodniku, saj s svojo prisotnostjo v habitu želimo nagovoriti ljudi, ki prihajajo. Mnogi so, ki pred sliko tudi molijo. Pripravljamo se, da bomo en dan v tednu (ob četrtek, ko je prišla domov) po maši molili in peli litanije pred njeno podobo. Prav tako pripravljamo posebno podobico, na kateri bo molitev v čast Mariji Materi upanja. Enkrat mesečno imamo v refektoriju Carpaccieve večere, na katerih z gosti obravnavamo različne teme, ki se nanašajo na duhovnost, umetnost in kulturo. Večeri so namenjeni različnim ciljnim skupinam. Zelo smo bili veseli, da se je večera, namenjenega turističnim vodnikom, udeležilo več kot 50 vodnikov po mestu. Dejstvo je, da je čudež vrnitve Marijine slike naredil še en čudež – zelo je povezal ljudi, meščane, verujoče in neverujoče, stroko in politiko ... To smo lepo doživeli ob letošnjem kulturnem prazniku, ko je samostan sv. Frančiška v Avditoriju Portorož prejel najvišje občinsko priznanje za dolgoletno delo na duhovnem in kulturnem področju. Podelitve priznanja se je udeležil tudi prov. minister p. Milan Kos. Vse to dogajanje smo vtkali v jubilejno leto našega očeta Frančiška, ki je zavetnik našega samostana in cerkve. Prav v renesančno edikulo – pod sliko Marije Matere upanja oziroma pod podobo sv. Frančiška, ki stoji levo od Marije – smo v obno-

vljenem relikviariju postavili relikvije v. Frančiška (košček habita). Zaenkrat ni podatkov, od kdaj ima samostan (poleg drugih) dvojne relikvije sv. Frančiška. Vendar originalni pečat z žigom priča o avtentičnosti relikvij, kar dokazuje, da je bil naš piranski samostan skozi zgodovino znotraj reda zelo znan in tudi personalno – po različnih bratih – povezan s svetim asiškim samostanom. Vse to smo tudi obeležili na križnem hodniku z dvema dvojnima panojema, ki nagovarjata obiskovalce ob Frančiškovi 800-letnici in usmerjajo k relikvijam. O Frančiškovih relikvijah in dogajanju v Assisiju nam je veliko pripovedoval p. Vito, ki se je poln navdušenja in novih spoznanj vrnil iz Sacra Conventa, kjer je tri tedne pomagal sobratom pri velikem dogajanju, ki nagovarja ves svet.

Mi v našem malem svetu – samostanu sv. Frančiška želimo v naše mesto Piran in med obiskovalce posredovati vsaj drobec Frančiškovega duha in sanjamo o marsičem, a ne vemo, kaj bomo izsajali na kapitlju. Toda to nas niti ne vznemirja,

saj vemo, da smo poklicani, da povsod, kjer smo, oznanjamo čudovita Božja dela – po vzoru našega očeta Frančiška.

p. Janez

Minoritski samostan sv. Vida

Pomlad že veselo trka na vrata, kar se vidi po prebujanju narave. Končno lepi dnevi, da lahko človek malo več časa nameni zunanjim opravilom. Od zadnjega pisanja se je marsikaj dogajalo. Po božičnih praznikih, ki so bili lepo pripravljeni, se je začel blagoslov domov. Lepa izkušnja je srečati se s farani na njihovem domu. Dejansko dobiš vpogled v to, kako ljudje dihajo z župnijo. Obiskali so nas modri. Dobra stara navada. Najbolj lepo pa je bilo ponovoletno srečanje s Frančiškovim svetnim redom dveh župnij: Vidma in Trojice. Druženje se je po duhovnem delu nadaljevalo s tradicionalno tombolo. Po zaključenem srečanju smo pozdravili

idejo o večkratnem združenem srečanju. Tombo-lo smo imeli tudi s člani Karitas. Srečanje smo v Frančiškovem duhu imeli tudi z otroki, predvsem ministranti iz Vidma in Leskovca. Ker je bilo tedaj veliko snega, smo tekmovali, kdo naredi večji kup iz snega. Zmagala je mešana skupina, katere kup je bil visok skoraj tri metre. Minila je tudi maskarada, kjer so naši veroučenci pokazali, kako se poka z bičem. Od nas si ni nobeden upal pokati, da se ne bi kateri »zapokal«. Bajе precej peče in boli, če se prav »ftrofiš«. Po vseh pustnih dneh je nastopil postni čas, ko je treba maske pospraviti in biti spet jaz. Z resnostjo in križevim potom se pripravljamo na praznik odrešenja. To so dnevi, ko moramo stopiti iz cone udobja in se žrtvovati za Boga in bližnjega. Ni vedno lahko, ampak se je vredno potruditi za Boga in v imenu Boga za svojega bližnjega. To je čas milosti, spreobrnjenja in molitve. Je čas, ko lahko nekaj naredimo za drugega. In prav to vam bratje iz samostana na Vidmu želimo. Lepe priprave in blagoslovljene praznike.

br. Robi

Minoritski samostan Matere Božje

S približevanjem božiča smo se začeli pripravljati na sam praznik. Hkrati pa smo zaključili sveto leto. Ker nimamo posebnih svetoletnih vrat, je odpadel obred zapiranja le-teh. O sklepu tega leta moramo povedati, da je bila naša bazilika kar obiskana. Poznalo se je v spovednici, pa tudi po razdeljenih obhajilih. Številke si boste prebrali v statistiki, ki jo bo podal p. Toni. P. Toni si je malo oddahnil od svoje poslanstva »misijonar upanja«.

Ob samem praznovanju božiča ni bilo nič posebnega. Seveda smo poskrbeli, da so bile v naši hiši, v cerkvi, zimski kapeli in še kje jaslice, ki nas vse kličejo in spominjajo na velik dogodek: na Boga, ki je stopil v našo človeško resničnost. Avtorji jaslic so bili različni. V baziliki sta jih postavljala dva farana. V zimski kapeli, hiši in še kje smo bili po-

stavljavci bratje v samostanu. Kako nam je uspelo delo postavljanja jaslic, si pogledjte na priloženi fotografiji.

Idila božiča je bil dolga leta sneg. Toda že nekaj let ostajamo brez. Čeprav ni snežne odeje, božič lepo praznujemo. Doma smo imeli na sveti večer mašo ob devetnajsti uri in ob polnoči ter na Janžu ob devetnajstih. Maše so bile lepo obiskane in nekaj dela je bilo tudi v spovednici.

Čas do novega leta je minil, kot bi trenil. P. Toni kot župnik in p. Andrej kot njegov sodelavec sta kaj hitro začela z blagoslovom družin in njihovega doma. Nista hodila od hiše do hiše, ampak samo k tistim, ki so si zaželeli blagoslova. Kar dolgo sta opravljala to poslanstvo. Midva s p. Emilom sva bila od tega izvzeta.

V tem zimskem času so ugasnili tudi obiski skupin. Od božiča pa do sedaj so bile v januarju ena, v februarju tri ali štiri skupine. Prvo nedeljo v marcu so priromali k nam pevci iz župnije Sodražica. Ob šestnajsti uri so tudi prepevali pri maši.

Če nas sneg ni razveselil za božič, pa smo ga dobili kar v obilni meri v polovici januarja. Naš gvardijan ga je bil »močno vesel«. Po zaslugi snega se je lahko v jutranjih ranih urah razgibaval. Sneg še ni bil tako nadležen, celo veselili smo se ga. Hujše je bilo dva dni po snegu, ko je vse zmrznilo in je bilo pred cerkvijo in po poti do hiše pravo drsališče. To zimsko veselje pa ni bilo nič kaj veselo za našega p. Emila, ki je padel in si zlomil medenično kost. Reševalec p. Toni ga je odpeljal na urgenco. Po-

slikali so ga, mu povedali, kaj se je dogodilo, mu predpisali protibolečinska zdravila z rdečim trikotnikom in priporočilom, da naj počiva. Po prvem kontrolnem pregledu so mu sporočili, da se kost lepo zarašča. Nekaj dni že prihaja (zahvaljujoč dvigalu) na zajtrk, kosilo in večerjo v kuhinjo. Seveda s pomočjo bergel, ker ene noge še ne sme preveč obremenjevati. Jaz sem se mu pohecal: »Do maja se boš že zlizal.«

A ta sneg ni bil najbolj odmeven. Naslednji, ki smo ga dobili v februarju, nam je povzročil kar nekaj nevšečnosti. Bili smo brez vode, brez elektrike in seveda brez kurjave. Na srečo samo en dan. Bili smo tudi ujeti. Z avtom nismo mogli nikamor, dokler nam niso počistili trga. Bilo ga je za dobre ga pol metra. Priložil bom slikico snežne idile na Gori.

Urejali smo tudi hišo. Končno so se nam proti koncu januarja pojavili na vratih pleskarji, ki so popleskali naš hodnik, ki je bil ranjen še od začetka pripravljanja terena za dvigalo. Naslednjič, in

to v februarju, so popleskali še obednico in tudi kuhinjo.

Naš gvardijan je bil na tečaju za predstojnike. Povedal je, da so bile teme zelo koristne. P. Andrej, ki ne more pozabiti svojih primorskih korenin, je bil pred nekaj dnevi na duhovnih vajah, ki jih je pri Svetem Jožefu v Celju vodil upokojeni škof Jurij Bizjak.

Vsem, ki boste brali te vrstice, želim blagoslovljeno postno pot, da boste v veselju praznovali Gospodovo vstajenje.

Ker pa se bo v kratkem dogodilo »neurje«, imenovano provincialni kapitelj, ne vem, od kod bom naslednjič pisal. Zadnje čase sem se ob vsakem kapitlju selil (in še vmes). Torej me nič ne more presenetiti.

br. Janez

Minoritski samostan bl. Antona M. Slomška

Dragi sobratje, prelep sončen pozdrav iz zelo obleganega Olimja. Naša romarskoturistična župnija je že vse od božično-novoletnih praznikov magnet za množico romarjev in turistov, ki si z veseljem in radoznalostjo ogledujejo našo baročno cerkev, samostan in staro lekarno. Naj vam na kratko predstavim naše delo v prvih mesecih novega leta. Prvi januar 2026, praznik Božje Matere Marije in dan miru, smo slovesno obhajali z bogoslužjem v župnijski cerkvi. Božični prazniki pa so se nadaljevali s tretjim sv. večerom in s praznikom Svetih treh kraljev. To so dnevi, ko patri in br. Jože z obiski naših faranov po domovih prinašajo našim družinam Božji blagoslov. V hiše prinašajo blagoslov, mir, srečo in zdravje, ki ga deli novorojeni Odrešenik. Ljudje so jih tudi letos radi sprejeli, tako kot vsako leto. Br. Jože je ves vesel začel z obiski in blagoslovi takoj po božiču, p. Tine, ki ima še druge župnijske obveznosti, pa en dan kasneje, malo je pomagal tudi p. Jože.

Tudi letos krasijo našo cerkev dvojne jaslice,

Kličkove v kapeli sv. Frančiška, ki so razstavljene celo leto, in tiste ob oltarju Jezusovega trpljenja in smrti, ki jih je letos postavil p. Tine z mislijo na našega ustanovitelja, sv. Frančiška Asiškega. So prav posebne in na nek način razlagajo Frančiškovo Sončno pesem. Mnogi romarji in turisti so se radi ustavljali ob njih ter ob njih tudi molili in razmišljali. Še posebej je bilo lepo videti mlade družine z otroki. Prav te jaslice ob glavnem oltarju cerkve vsako leto znova sporočajo ljudem, da je za srečo na tem in drugem svetu nujno priti do Deteta, da pridemo do pravega spoznanja o svojem življenju. Letos je bil 2. januar znova namenjen srečanju minoritskih bratov s svojimi starši in sorodniki v samostanu sv. Petra in Pavla na Ptuj. Srečanje je ob večini bratov iz naših samostanov in lepi udeležbi staršev in sorodnikov naših bratov vodil provincial p. Milan Kos. Poseben pečat dogodku je dala prisotnost dveh gostov, vikarja minoritskega reda p. Igorja Salmiča in generalnega ministra p. Carlosa A. Trovarellija. Slednji je v pridigi spomnil, da družini ne pripadajo samo člani, povezani po krvi, temveč tudi tisti, ki uresničujejo Jezusove besede: »Moja

mati in moji bratje so tisti, ki Božjo besedo poslušajo in uresničujejo.« »S tem je poudaril, da smo vsi, ki sledimo tem besedam in se zbiramo okrog oltarja v cerkvi, med seboj sorodniki. Ta misel je resnično zaznamovala celotno srečanje, saj smo občutili, da smo vsi ena velika družina, povezana z vero in ljubeznijo,« so po dogodku zapisali minoriti. Iz našega samostana so se srečanja udeležili prav vsi: p. Ernest Benko, p. Tine Gašparič, p. Jože Lampret in br. Jože Stroj. in.

Prvi, ki so tudi letos zasedli naš romarski dom, so bili mladi iz Hrvaške s svojim župnikom. V sosednji državi je praznik Sv. treh kraljev tudi državni praznik in tako so se lahko mladi med tednom udeležili duhovnih vaj v idiličnem kraju in v rajski zimski naravi. Takoj za njimi je svoje tečajnike za vikend v naš dom povabila s. Štefka, ki je najbolj zvesta voditeljica duhovnih vaj v našem domu. Tudi tokrat so vse sobe zasedle zveste žene, ki bi rade napredovale v veri in osebni rasti.

Januar nas letos ni razočaral. Je pravi zimski mesec z veliko količino snega, ki je sicer povzročil nekaj zmede v prometu, a otrokom in mladim prinesel

veliko veselja. A januar nam ni prinesel le snega, pač pa tudi zanimive goste, take, ki niso vedno med nami. Tako smo sredi januarja gostili državno delegacijo s podpredsednikom slovenske vlade, g. Arčonom, ki si je z zanimanjem ogledal našo cerkev, staro lekarno in naš samostan.

Svoj 77. rojstni dan je 23. januarja dočkal tudi naš sobrat p. Jože Lampret. Njegova skrb so tudi

naši rojaki v zamejstvu, predvsem na avstrijskem Štajerskem. Vsako soboto in nedeljo ga pot odnese k našim rojakom v Gradec, kjer imajo v cerkvi Marije Pomagaj svoje slovensko bogoslužje. Gospodinja mu je tudi letos pripravila dobro kosilo in po njem torto, ki jo je sam slovesno razrezal in razdelil med nas. Nazdravili pa smo z doma narejeno penino iz zidanice moža naše gospodinje Martine. Njihova klet ima že častitljivo starost, letos mineva ravno sto let, odkar so na svoje vino postavili nalepko in žig lastnikov.

Dekanijski duhovniki redno pišemo duhovno misel v občinski reviji Oko in Rogaške novice. Tokrat smo bili na vrsti za duhovno misel ob novem letu patri iz naše župnije. Ker smo tudi pred državnoborskimi volitvami, sem omenil tudi to, kako pomembno je, da tudi verni ljudje izrazijo svojo voljo in gredo na volitve, da tako pomagajo izbrati v parlament ljudi, ki imajo v svoji zavesti krščanske vrednote.

V februarju smo imeli dekanjski duhovniki bivših dekanij Kozje, Šmarje pri Jelšah in Rogaška Slatina svojo konferenco v župniji Olimje. Najprej je bila v župnijski cerkvi sv. maša, sledilo je srečanje

v dvorani župnijskega doma, zaključili pa smo s kosilom v samostanski obednici. Začel se je postni čas. Na pepelnico smo imeli v kapeli romarskega doma večerno sv. mašo s pepeljenjem. Prišlo je toliko ljudi, da so do zadnjega kotička napolnili kapelo, nekaj pa jih je ostalo kar na hodniku in so od tam spremljali sv. mašo. Dobro znamenje za župnijo, v kateri se letošnji birmanci s starši in botri že pripravljajo na prejem Sv. Duha.

P. Tine jim vedno po maši poda še nekaj navodil in nasvetov za duhovno pripravo na veliko noč in obhajanje posta.

Sredi februarja smo sprejeli v naš romarski dom na duhovne vaje kar 14 minoritskih bogoslovcev iz Hrvaške z dvema duhovnima voditeljema. P. Stjepan Brčina ima dobro roko pri iskanju fantov za duhovni poklic. Tudi v Sloveniji bi potrebovali takšno karizmatično osebo. Februar je tudi mesec, ko v naši župniji kot predstavniki celotne škofije častimo sv. Rešnje telo. Tem dnevom tukaj pravijo klečanje, to je molitev vseh župljanov pred Najsvetejšim. Žal je teh faranov vsako leto manj. A vendar so to dnevi, ko se lahko človek na poseben način sreča z Bogom, mu odkrije svoje srce in izreče svoje želje. Ker je tudi postni čas, je priložnost tudi za sveto spoved, zato so ti dnevi poseben milostni čas za vrnitev k Očetu in možnost spreobrnjenja od greha k svetosti. Letošnji februar je bil zelo mil in sončnih dni je bilo zelo veliko. Tudi dokaj toplo je bilo in zato je bil to idealen čas, da se zamenja dotrajana ograja na našem zeliščnem vrtu pred samostanom. Poklicali smo pridnega izvajalca, g. Franca Murka, ki je pri mnogih delih naš sodela-

vec. Že doma je izdelal late in kole iz macesnovega lesa. Skupaj z družino, ženo in dvema otrokoma, so odstranili staro ograjo in jo nadomestili z novo. Čakamo le še na nova vratca za vrt. Lepi sončni in tudi topli dnevi so se nadaljevali tudi v marec. Naša vrtnarica Magda je že začela v zeliščnem vrtu urejati gredice, tudi prve narcise so se prikazale ob vrtni ograji, pomlad je že v zraku. 3. marca je provincialni minister p. Milan Kos vsem bratom poslal posebno pismo, v katerem nas je seznanil s pripravami na redni provincialni kapitelj, ki naj bi se začel v nedeljo, 8. marca, v minoritskem samostanu sv. Petra in Pavla na Ptuj. Želi si, da bi ne bilo med brati ravnodušnosti ali nezainteresiranosti, naj vsi čutijo povezanost s kapiteljskim dogajanjem. Na njegovo željo smo na 3. postno nedeljo tudi mi vernike povabili k molitvi za uspeh kapitlja.

Za cvetno nedeljo so novi člani ŽPS, ki smo jih te dni že potrdili za novo štiriletno obdobje, skupaj z našimi ženami iz Karitasa pripravili butarice za prodajo in pa veliko butaro za cerkev, ki smo jo nesli v slovesnem sprevodu iz samostanskega dvorišča, kjer je bil blagoslov oljk in zelenja, v cerkev. Velika noč je pred vrati, naši patri so v teh dneh vsak dan na voljo za spoved in mnogo vernih pride iz različnih krajev prav v našo cerkev k velikonočni spovedi. Naj bo tudi letos praznik Jezusove zmage nad grehom in smrtjo za vas, ki vam to pišemo, in za vse nas, ki bomo to brali, dan sreče in veselja, ker smo odrešeni in nam je dan veličasten vhod v Kristusovo nebeško kraljestvo, kjer bomo obhajali večno veliko noč.

p. Jože Lampret in sobratje

IZ NAŠIH MISIJONOV

Kazahstan

Dragi bratje in vsi, ki prebirate te vrstice!

Ker sem že napisal nekaj vrstic za revijo Med nami, se bom potrudil, da se ne bom preveč ponavljal. Božič smo začeli z večerjo, na katero smo povabili tiste brate in sestre v župnije, ki so sami ali nimajo s kom deliti božičnega veselja v družini. Naši starejši člani so povabili tudi svoje znance in bilo je kar nekaj novih obrazov, ki živijo daleč od nas, v mestu, in nimajo možnosti vsako nedeljo priti k nam. Mogoče pa se bo vseeno kdo navdušil in prišel tudi izven prazničnega časa. Tako sem po maši in čaju peljal poln kombi ljudi po mestu, ker v tem času ni več avtobusov. Mnogo mladih, ki prihajajo k nam in so pomagali pri okrasitvi v cerkvi in zunaj ter postavili jaslice, ni prišlo, ker je bilo praznovanje med tednom in njihovi starši niso pustili, da bi bili pozno zvečer pri nas.

Dekanijsko srečanje pred novim letom, ki se ga pri nas udeležijo tudi redovnice, je bilo preneseno

na čas po novem letu, in to zaradi razmer na cesti, ker se nekateri pripeljejo tudi 120 km do stolnice, kjer je običajno novoletno srečanje s škofom.

Po novem letu smo dobili obisk iz Rusije. K nam je priletel naš kustos br. Darij na kanonično vizitacijo. Tako kot v Sloveniji bomo letos imeli kapitelj, le da bo takoj po veliki noči. Prvi del bo pri nas v Kazahstanu, drugi pa junija v Rusiji. Za tja smo že začeli pripravljati vizume. Vizitacijo smo končali s kapitljem in trikraljevskim blagoslovom vseh naših domov, vključno z našo novogradnjo. Med zadnjim dejanjem se nam je pridružil tudi br. Andrej, ki se je vrnil iz Rusije, kjer je pomagal med božično-novoletnimi prazniki. Sledil je še obisk nadškofa in večerja z njim. Pri nas se je začela vizitacija in od nas je kustos odpotoval nazaj v kustodijo, da obišče še druge samostane. V teh dneh, ko pišem, pa se je končala tudi generalna vizitacija, ki je potekala on-line, najverjetneje zaradi težav z vizumi.

Tudi mi imamo božični blagoslov družin. Družina, ki povabi duhovnika, povabi tudi druge, da pridejo. Po molitvi in blagoslovu sledi druženje ob čaju in kavi ter seveda tudi ob polni mizi dobrot.

Nekaj podobnega ponavljamo tudi v maju, ker nimamo običajnih šmarnic.

Pot do Slovenije se je začela s postankom v Krakovu, kjer sem obiskal brate in bil na srečanju s provincialom. Zahvalil sem se za pomoč br. Andreja, ki je bil pri nas tri mesece (od tega en mesec v Rusiji), in poprosil za možnost, da pride k nam na pomoč v prihodnje. Par dni pozneje je njihov definitorij odobril, da pride k nam za eno leto z možnostjo podaljšanja. Mi smo mu v tem času uredili papirje za vizum v Kazahstan, kje bo po kapitlju, pa še ne vemo. Obstaja možnost, da bomo štirje v Kazahstanu, s tem da se bomo menjali na tri mesece in pomagali v Rusiji, če bo tako možno z vizumi.

Čeprav še nimamo dovolj zbranega denarja, da bi končali gradnjo v tem letu, pa upamo, da se vseeno zgodi čudež in uspemo v tem jubilejnem letu ter se jeseni preselimo in blagoslovimo naš novi dom, ki bo mogoče postal tudi začasni noviciat.

Naj v vaših srcih zasije luč vstalega Odrešenika.

br. Miha in bratje iz Kazahstana

Grenlandija: med negotovostjo in zaupanjem

Grenlandija se pogosto zdi kot oddaljen in tih kotiček sveta, kjer življenje teče počasi, daleč od velikih političnih in družbenih pretresov. Ko sem prišel sem, sem tudi sam mislil, da je to kraj, ki ostaja nekoliko na robu svetovnega dogajanja. Toda zadnji meseci so pokazali, da tudi ta arktični otok ni povsem oddaljen od dogajanja v svetu.

V tem času so me večkrat kontaktirali tuji in slovenski mediji, ki so želeli izvedeti, kaj se v resnici dogaja na Grenlandiji in kako vse to doživljajo ljudje, ki tukaj živijo. Ob teh pogovorih sem vedno znova začutil, kako pomembno je, da poleg velikih zgodb in političnih analiz spregovorimo tudi o vsakdanjem življenju ljudi, o njihovih skrbih, pa tudi o upanju in veri, ki jih spremljata v času negotovosti.

V naslednjih vrsticah želim zato deliti nekaj osebnih izkušenj in razmišljanj iz tega časa.

Ko te vprašajo: Kaj se dogaja?

V tem času so me večkrat poklicali novinarji iz Slovenije in drugod. Njihovo vprašanje je bilo preprosto: Kaj se dogaja na Grenlandiji?

Na to vprašanje ni enostavnega odgovora. Lahko govoriš o politiki, o interesih velikih držav, o strateškem položaju. A ko živiš tukaj, vidiš predvsem ljudi. Vidiš družine, ki živijo v majhnih naseljih. Vidiš otroke, ki hodijo v šolo. Vidiš starejše, ki se spominjajo časov, ko je bilo življenje drugačno.

In vidiš tudi skrb. Ne panike, ne glasnega strahu, ampak tiho vprašanje, ki ostaja v zraku: Kaj bo z nami?

Pogovori, ki ostanejo v srcu

V teh tednih sem imel veliko pogovorov z ljudmi. Pogovorov, ki niso bili za kamere, ampak za srce. Nekdo mi je rekel: »Mi smo majhni. Drugi odločajo o stvareh, ki plivajo na naše življenje.«

Drugi je dejal: »Upamo, da bo ostal mir.«

Te besede so preproste, a v njih je veliko resnice. Ljudje tukaj ne razmišljajo v velikih političnih kategorijah. Razmišljajo o svojem življenju, o svojih družinah, o prihodnosti svojih otrok.

In prav to me je vedno znova nagovarjalo, ko sem govoril z mediji. Da ne govorim le o dogodkih, ampak o ljudeh.

Občutek krhkosti

Grenlandija človeka nauči nekaj zelo pomembnega: da življenje ni samoumevno.

Narava je tukaj lepa, a tudi zahtevna. Vreme se lahko hitro spremeni. Povezave med kraji niso vedno zanesljive. Včasih že vsakdanji načrti postanejo negotovi.

Zdaj pa se tej naravni negotovosti pridružuje še negotovost, ki prihaja od zunaj.

In takrat človek začuti svojo krhkost.

Ko zmanjka odgovorov

Kot duhovnik bi si včasih želel, da bi imel jasne odgovore. Da bi lahko ljudem povedal, kako se bodo stvari razpletle, kaj jih čaka.

A resnica je, da teh odgovorov nimam.

In morda je prav to trenutek, ko vera postane najbolj resnična.

Vera ni v tem, da imamo vse odgovore. Vera je v tem, da zaupamo tudi takrat, ko jih nimamo.

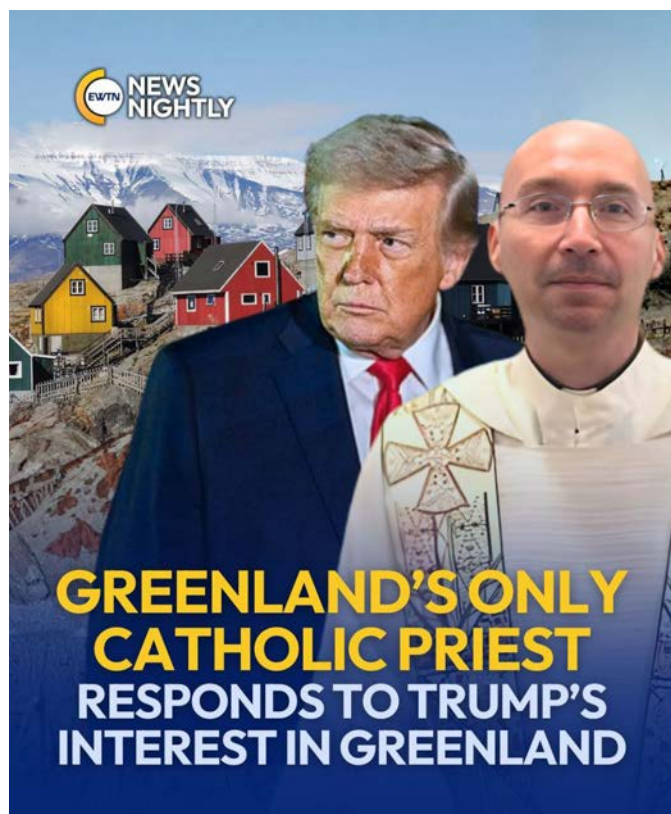
Cerkev kot prostor, kjer lahko odložiš breme

V zadnjem času sem še bolj začutil, kako pomembno je, da ima človek prostor, kamor lahko pride z vsem, kar nosi v sebi.

Cerkev tukaj ni le kraj obreda. Je prostor, kjer lahko človek sedi v tišini. Kjer lahko moli. Kjer lahko samo je.

Velikokrat se zgodi, da ljudje ne potrebujejo razlage. Potrebujejo bližino. Potrebujejo občutek, da niso sami.

Ko skupaj molimo, se zgodi nekaj preprostega, a globokega: breme postane lažje.

Molitev, ki raste iz življenja

V tem času smo večkrat molili za Grenlandijo. Ne kot nekaj oddaljenega, ampak kot nekaj zelo konkretnega.

Molitev, ki je nastala v teh dneh, je preprosta:

»Ljubeči in usmiljeni Bog,

stojimo pred Teboj v času negotovosti.

Varuj Grenlandijo in vse, ki tukaj živimo.

Bodi naše zavetje, naša moč in naš mir.«

Ko izgovoriš te besede, se zavedaš, da ne moreš nadzorovati vsega. In prav zato jih izgovoriš.

Molitev ni beg od resničnosti. Je način, kako resničnost živeti.

Biti most

V teh mesecih sem imel občutek, da stojim med dvema svetovoma. Med Grenlandijo in Slovenijo. Ko sem govoril z novinarji, sem skušal približati življenje tukaj. Ko sem tukaj pripovedoval o zanimanju iz Slovenije, sem ljudem pokazal, da niso sami.

Včasih je dovolj že to, da nekdo posluša.

In morda je to ena od nalog, ki jih imamo kot kristjani: da postajamo mostovi. Med ljudmi, med kulturami, med svetovi.

Tiha moč upanja

Grenlandska zima je dolga. Včasih se zdi, da svetlobe ni. A ljudje vedo, da bo prišla.

Ta izkušnja me vedno znova nagovarja. Tudi v življenju so obdobja, ko ne vidimo naprej. Ko ne razumemo, kaj se dogaja.

A vera nam govori, da tema nima zadnje besede.

Upanje tukaj ni glasno. Ni spektakularno. Je tiho, vztrajno, vsakdanje.

Je v tem, da človek vstane, opravi svoje delo, pomaga drugemu in zaupa, da ima vse to smisel.

Bog je tudi tukaj

Včasih me kdo vpraša, kako je živeti v tako oddaljenem kraju.

Moj odgovor je vedno enak: Bog je tudi tukaj. Ne le v lepoti narave, ampak v ljudeh. V njihovem zaupanju, v njihovi potrpežljivosti, v njihovi medsebojni pomoči. In morda prav tukaj, kjer je človek manj obdan s hrupom sveta, to lažje začuti.

Pogled naprej

Ne vem, kaj prinašajo prihodnji meseci. Nihče ne ve.

A vem nekaj drugega: da človek lahko hodi naprej, tudi ko ne vidi celotne poti.

Ne zato, ker bi bil močan sam po sebi, ampak zato, ker zaupa.

Grenlandija me uči prav tega: živeti dan za dnem, z odprtim srcem, z zavedanjem lastne krhkosti – in z vero, da nismo sami.

To je morda največ, kar lahko damo drug drugemu: prisotnost, molitev in upanje.

Dragi bralci Sporočil!

Dogajanje zadnjih mesecev me je še enkrat spomnilo, kako majhen je lahko človek pred velikimi dogodki sveta in hkrati kako veliko moč ima vera, ko se znajdemo v negotovosti. Tudi tukaj na Grenlandiji ljudje vsak dan znova živijo svoje preprosto življenje, delajo, si pomagajo in zaupajo, da prihodnost ni samo v rokah človeških načrtov, ampak tudi v Božjih.

Kristjani prav v teh dneh obhajamo največjo skrivnost naše vere – Kristusovo vstajenje. Velika noč nas spominja, da tema nikoli nima zadnje besede in da se tudi iz najtežjih trenutkov lahko rodi novo življenje in novo upanje.

Vsem vam želim blagoslovljene velikonočne praznike. Naj vam vstali Kristus podari mir, pogum in zaupanje, da tudi v negotovih časih hodimo naprej z upanjem. Naj vas spremljata Božji blagoslov in svetloba velikonočnega jutra.

p. Tomaž Majcen

Župnik v Nuuku: »Grenlandija ni strateški predmet na zemljevidu, je naš dom«

Petek, 9. januar 2026

O ekspanzionističnih težnjah Donalda Trumpa do Grenlandije je Tra Cielo e Terra (novinarski blog, posvečen geopolitiki religij) povprašal minoritskega patra slovenskega rodu Tomaža Majcna OFM Conv, člana province svetega Jožefa v Sloveniji, ki je od leta 2023 župnik v prestolnici arktičnega otoka, v župniji Kristusa Kralja.

»Verjamem, da bi se velika večina Grenlandcev uprla morebitni Trumpovi potezi. Tukajšnja želja ni postati Američani, temveč biti v polnosti Grenlandci.« V vsakem primeru »je cilj neodvisnost, ne priključitev«. In »odločati želimo sami«.

Pater Majcen, kako komentirate nedavne izjave predsednika Trumpa o želji Združenih držav, da prevzamejo nadzor nad Grenlandijo?

Za nekoga, ki živi in dela tukaj v Nuuku, se mi zdijo izjave predsednika Trumpa zaskrbljujoče. Ko vpliven voditelj govori o Grenlandiji kot o nečem »nujnem« in celo namiguje na uporabo sile, je to vznemirjajoče. Za nas Grenlandija ni strateški predmet na zemljevidu, temveč naš dom. Te besede zadevajo resnična življenja, resnične družine, resnične skupnosti. Grenlandija je potrpežljivo oblikovala svojo identiteto in svojo prihodnost. Ljudje tukaj nočejo zamenjati ene oblike odvisnosti z drugo. Zato so takšne izjave globoko zaskrbljujoče.

Kakšna so občutja prebivalstva otoka? Je prisoten alarm? Zaskrbljenost?

Da, prisotna sta zaskrbljenost in včasih tudi strah. Ljudje o tem govorijo v trgovinah, na delovnih mestih in celo po maši. Večina Grenlandcev ima močan občutek identitete in pravice do odločanja o svoji prihodnosti. Dejstvo, da tako velika večina ne želi postati del Združenih držav, pove veliko. Hkrati pa zaznavam tudi mirno moč. Ljudje so zaskrbljeni, a hkrati zelo jasni: to je naša zemlja, naša kultura, naš dom.

Dogajanje v Venezueli kaže, da Trumpove izjave niso zgolj »teatralne«, temveč lahko napovedujejo konkretna dejanja. Ali je po vašem mnenju trenutno mogoče predstavljati nenaden vdor ZDA z namenom prevzema nadzora nad otokom?

Dogodki v Venezueli so mnoge naredili bolj pozorne. Spominjajo nas, da se besede včasih lahko spremenijo v dejanja. Vendar Grenlandija ni Venezuela. Smo del Kraljevine Danske, ki je demokracija in zaveznica Nata. Kakršnokoli vojaško dejanje tukaj bi imelo zelo resne globalne posledice. Kljub temu razumem, zakaj ljudje takšnih govorov ne želijo več odpraviti kot »zgolj retoriko«. Sama negotovost ustvarja napetost, ki se tukaj čuti vsak dan.

Menite, da bi v takem primeru prišlo do odpora prebivalstva? Ali pa so tudi ljudje, ki bi podprli morebitno politično spremembo na Grenlandiji?

Verjamem, da bi se velika večina Grenlandcev takšni potezi uprla. Tukajšnja želja ni postati Američani, temveč biti v polnosti Grenlandci. Seveda obstajajo tudi nekateri glasovi, ki govorijo o morebitnih gospodarskih koristih ali ki v mednarodnem interesu vidijo način za okrepitev položaja Grenlandije v odnosu do Danske. A tudi pri njih je cilj neodvisnost, ne priključitev. Skupno razpoloženje je zelo preprosto: odločati želimo sami.

Kateri so po vašem mnenju, poleg vprašanj »varnosti«, resnični razlogi za Trumpovo zanimanje za Grenlandijo?

Varnost je najpogostejše uporabljena beseda, vendar ni vse. Grenlandija je bogata z naravnimi viri, ki so zelo pomembni za sodobno tehnologijo in globalno moč. Tu je tudi Arktika sama, ki zaradi podnebnih sprememb postaja vse bolj dostopna. Nove pomorske poti, minerali in strateška umeščenost imajo pomembno vlogo. Gre za globalne interese, za nas pa so tesno povezani z našo zemljo, našim okoljem in našim načinom življenja.

Kaj menite o odzivu danske predsednice vlade na Trumpove besede?

Menim, da je predsednica vlade Mette Frederiksen govorila jasno in dostojanstveno. Branila je pravico Grenlandije do samoodločbe in jasno povedala, da so grožnje in pritiski nesprejemljivi. Hkrati pa ima zahtevno nalogo varovati pomembno zavezništvo in postavljati jasne meje. Po tem, kar vidim, je skušala oboje storiti odgovorno.

Ali bi po vašem mnenju morala Evropska unija zavzeti odločnejše stališče proti tem imperialističnim ambicijam?

Da, menim, da bi morala EU zavzeti močnejše stališče. Evropska unija (EU) je sicer ponovno potrdila svojo zavezanost »nacionalni suverenosti in ozemeljski celovitosti«, vendar je potrebna odločnejša akcija. Danska je članica EU in Grenlandija je del evropske družine, čeprav tehnično ni del EU. Če EU ne brani svojih članic pred ozemeljskimi grožnjami, kakšen je potem smisel evropske solidarnosti? Združeno kraljestvo in druge evropske države so podprli Dansko, vendar bi lahko bila EU kot celota bolj jasna in enotna. Ne gre le za Grenlandijo, temveč za obrambo načela, da se meja ne sme spreminjati s silo ali grožnjami.

Kakšni so odmevi te zapletene politične situacije na pastoralno delo Cerkve na Grenlandiji?

Kot duhovnik vidim, kako politična negotovost vpliva na srca ljudi. Ustvarja tesnobo, zlasti glede identitete in prihodnosti otrok ter družin. Naše pastoralno delo danes pomeni več poslušanja, več tolažbe in pomoč ljudem, da poimenujejo svoje strahove. Cerkev mora biti kraj miru in upanja. Braniti moramo človeško dostojanstvo, pravice inuitskega ljudstva ter dialog namesto groženj. Predvsem pa molimo za modrost voditeljev, za mir med narodi in za moč naše skupnosti. V težkih časih, kakršni so ti, postaja vloga Cerkve kot doma za vse še pomembnejša.

Antonella Palermo
Tra Cielo e Terra

ODMEVI

Božično-novoletno srečanje

Božično-novoletno srečanje minoritske province, ki je potekalo v minoritskem samostanu sv. Petra in Pavla na Ptuj, je bilo že 52. po vrsti in se je zgodilo 2. januarja 2026. Začeli smo ga s sv. mašo, ki jo je vodil provincialni minister p. Milan Kos ob somaševanju patrov minoritov.

Letos smo bili še posebej veseli navzočnosti dveh pomembnih gostov: generalnega ministra p. Carlosa A. Trovarellija in vikarja minoritskega reda p. Igorja Salmiča. Njuna prisotnost je dala poseben pečat dogodku, ki je za vse udeležence predstavljal posebno priložnost za duhovno povezanost in praznovanje.

Med sveto mašo nas je nagovoril generalni minister p. Carlos A. Trovarelli, ki je v svoji pridigi izpostavil pomembno misel. Spomnil je, da družini ne pripadajo samo tisti člani, ki so povezani z nami po krvi, temveč tudi vsi tisti, ki uresničujejo Jezusove besede: »Moja mati

in moji bratje so tisti, ki Božjo besedo poslušajo in uresničujejo.« S tem je poudaril, da smo vsi, ki sledimo tem besedam in se zbiramo okrog oltarja v cerkvi, med seboj sorodniki. Ta misel je resnično zaznamovala celotno srečanje, saj smo občutili, da smo vsi ena velika družina, povezana z vero in ljubeznijo.

Ob tej priložnosti je p. Milan Kos izročil plaketo gospe Dorici Emeršič, ki jo je slovenska minoritska provinca imenovala za častno članico. To priznanje je bilo izraz hvaležnosti za njen prispevek k urejanju minoritske in provincialne knjižnice, dolgoletno aktivno sodelovanje v vodenju krajevnega, pokrajinskega in narodnega bratstva OFS ter urejanje minoritske revije Med nami, ki je namenjena romarjem v Assisi in vsem, ki jim je blizu frančiškova duhovnost.

Po maši je sledil program božičnih pesmi, ki ga je pripravil p. Matei Senteş s sodelavci. V programu so nastopili posamezniki in

družine iz Slovenije in Romunije, ki so s svojimi izvedbami obogatili praznično vzdušje.

Po maši so se zbrali predstavniki KB OFS v minoritski kleti, kjer so imeli priložnost za druženje. Generalni minister p. Carlos A. Trovarelli je tudi tu nagovoril zbrane in izpostavil pomembnost povezovanja in medsebojne podpore pri življenju po Vodilu OFS.

Člani slovenske minoritske province in ožji sorodniki smo nadaljevali srečanje ob skupni praznični mizi v refektoriju samostana. Provincialni minister p. Milan Kos je predstavil pomembne dogodke preteklega leta v provinci ter načrte za prihodnje leto. Leto 2026 bo še posebej zaznamovano z rednim provincialnim kapitljem in dogodki, pove-

zanimi z 800. obletnico smrti sv. Frančiška.

Srečanje smo zaključili v popoldanskih urah, v prijetnem vzdušju in z željo, da se naslednje leto ponovno zberemo. Ta božično-novoletna srečanja so resnično priložnost, da se povežemo kot ena velika družina, ki skupaj živi in uresničuje Božjo besedo po vzoru sv. Frančiška Asiškega.

p. M. K.

Predkapiteljski zbor

Bratje minoriti slovenske minoritske province smo 27. in 28. januarja 2026 v minoritskem samostanu sv. Petra in Pavla na Ptuju obhajali predkapiteljski zbor. Njegov namen je bil, da smo sinodal-

no izvedli preverjanje življenje province in da smo pojasnili perspektive za prihodnost.

V smislu tega smo preverjali, kako uresničujemo sklepe zadnjega rednega provincialnega kapitlja, ki je bil leta 2022. Takrat smo si zadali naslednje poudarke: da bomo utrjevali naše bratsko življenje tako, da se bomo mesečno en dan umaknili v »puščavo« in se posvetili intenzivnemu duhovnemu in bratskemu življenju; vsako leto opravili kvalitativno permanentno vzgojo; v apostolatu se posvetili delu z laiki in skrbi za njihovo vzgojo, da bodo lahko v prihodnje prevzemali posamezne službe v župnijskih občestvih; mladim nudili možnost, da razločujejo svojo poklicanost ter odkrivajo morebitno

poklicanost v redovništvo in duhovništvo.

Skupna refleksija nam bo v pomoč pri naslednjem rednem provincialnem kapitlju, ki ga bomo obhajali v marcu tega leta in ob izvolitvi novega vodstva province tudi pripravili nov štiriletni program za naše bratstvo.

p. Milan Kos

Tartinijevo priznanje minoritom v Piranu

Praznik kulture v občini Piran: podelili so dve plaketi in dve Tartinijevi priznanji

Otvoritveni slavnostni govor v polni glavni dvorani Avditorija Portorož, 6. 2. 2026, je imel župan občine Piran Andrej Korenika, ki je poudaril pomen kulture kot prostora svobode, dialoga, odprtosti in skupne identitete v dvojezični skupnosti Pirana. Izpostavil je, da kultura v Piranu ni le spomin na preteklost, temveč živa moč skupnosti:

»Kultura je naš način življenja, naši odnosi in svoboda misli. V Piranu najbolje vemo, da kultura pomeni poslušati, razumeti in sprejemati različne poglede. Dvojezičnost je temelj naše identitete in bogastvo stoletij skupnega življenja.«

Slavnostni govornik letošnje prireditve je bil gospod Tomaž Kunstelj, ki je v svojem nagovoru Piran predstavil kot edinstven prostor sobivanja kul-

tur, jezikov in tradicij, kjer je kulturna dediščina skupno dobro, ki presega lokalne okvire. Spomnil je, da je prav kultura tista, ki ustvarja mostove med ljudmi in narodi:

»Sobivanje je ena najžlahtnejših oblik umetnosti – ko iz dveh identitet nastane skupen prostor odprtosti, ki se odraža v arhitekturi, glasbi, besedi in vsakdanjem življenju.«

Posebej je izpostavil tudi pomen vrnitve oltarne slike beneškega renesančnega mojstra Vittoreja Carpaccia Marija z Detetom na prestolu in s svetniki v Piran ter jo označil kot simbolno dopolnitev identitete mesta:

»Vrnitev umetnine na izvirno mesto je, kot bi se manjkajoči kamenček znova vrnil v mozaik, prostor in njegovi prebivalci so s tem postali bolj celoviti.«

Kdo so nagrajenci?

Občina Piran je letos podelila dve plaketi: Zboru

Giuseppe Tartini ob 50-letnici delovanja in dolgoletnem prispevku k ohranjanju glasbene kulture ter promociji italijanskega jezika in skupnosti ter Teu Colloriju, piranskemu kitaristu in avtorju, za izjemno koncertno dejavnost in prepoznavno avtorsko glasbo, s katero predstavlja primorsko kulturno identiteto doma in v tujini.

Podeljeni sta bili dve Tartinijevi priznanji. Tartinijevo priznanje sta prejela Tartini Festival, ki slavi 25 let delovanja, za vrhunsko izvajanje baročne glasbe na historičnih instrumentih ter pomembno umeščanje Pirana na evropski zemljevid glasbenih mest, ter patri minoriti in piranska minorit-

ska skupnost za dolgotrajno skrb za umetniško in duhovno dediščino mesta ter izjemen dosežek pri vrnitvi Carpaccieve oltarne slike.

Kulturni program so dopolnile še glasbene izvedbe del Tartinija in Kronkeja, v izvedbi Anamarije Tomac Krečič (flavta) in Valentine Krečič (klavir), zaključek večera pa je pripadel vrhunskemu nastopu Žana Papiča.

Občina Piran je s slovesnostjo izrazila spoštovanje do vseh ustvarjalcev, kulturnih delavcev in institucij, ki prispevajo k temu, da Piran ostaja mesto umetnosti, dialoga, odprtosti in kulturne odličnosti.

XVII. redni provincialni kapitelj

Od 8. do 12. marca 2026 smo imeli bratje minoriti prvi del XVII. rednega provincialnega kapitlja v minoritskem samostanu sv. Petra in Pavla na Ptuj.

Opravili smo temeljito refleksijo našega redovnega življenja preteklih štirih let ter pripravili smernice za naslednja štiri leta, v katerih je poudarek na doslednem in navdušenem redovnem življenju v času, ki potrebuje gorečih pričevalcev in oznanjevalcev.

Izvolili smo tudi novo vodstvo:

p. Milan Kos, provincialni minister,
p. Toni Brinjovc, provincialni vikar,
p. Danilo Holc, defnitor in tajnik,
p. Janez Šamperl, defnitor,
p. Andrej Mohorčič, defnitor.

Ves čas prov. kapitlja so bili z nami p. Carlos A. Trovarelli, generalni minister, p. Vincenzo Cosatti, generalni asistent za Srednjo Evropo, ter p. Igor Salmič kot prejšnji provincialni minister (sedaj generalni vikar).

V juniju letos bomo obhajali drugi del provincialnega kapitlja, na katerem bomo sprejeli konkretne smernice redovnega življenja in apostolata ter volili gvardijane in druge službe v provinci.

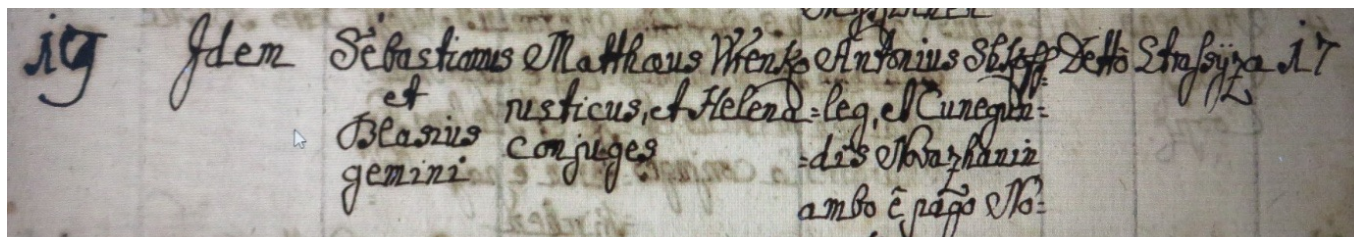
p. Vito Muhič

IZ NAŠE PRETEKLOSTI

P. Bruno Brenko (Wrenko)

Rojstni podatki so iz matične knjige Nova Cerkev. Rojen je bil 19. januarja 1778 v vasi Stražica 17. Imel je brata dvojčka, krščena sta bila istega dne: Sebastijan in Blaž, ki je postal redovnik. Oče je bil Matej Wrenko in mama Helena. Krstil pa ju je Andrej Novak. Po vstopu v noviciat in zaobljubah je dobil redovno ime Bruno. Nižje redove in tudi posvetitev v duhovnika je prejel v septembru leta 1814. Svoje poslanstvo je začel v župniji sv. Petra in Pavla na Ptuju in nato v Podlehniku. Konec leta 1820 je postal kaplan v župniji sv. Vida na Vidmu in tam ostal vse do leta 1848. Nato se je preselil na Ptuj, kjer je ostal vse do svoje smrti 15. marca 1865.

Slika iz krstne matične knjige (1772–1784), str. 384.

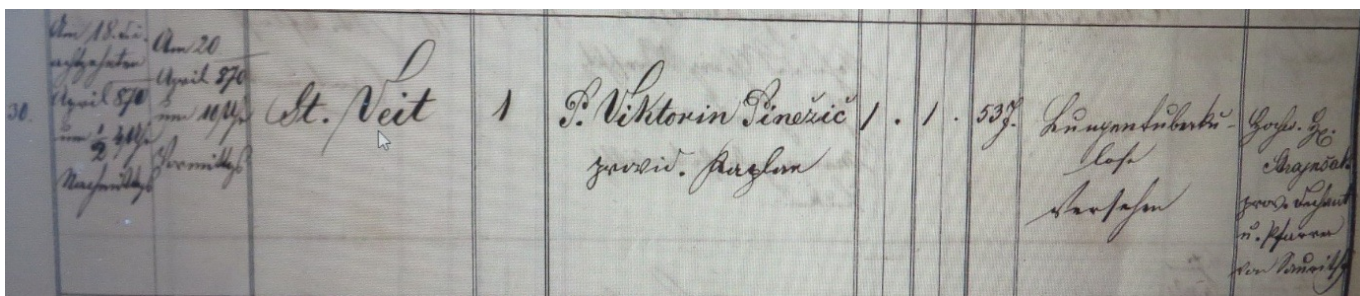
P. Krizostom Harapin

Rojen je bil leta 1783, »Croata e Tuhely, comitatus Warasdinenss«! V duhovnika je bil posvečen leta 1816 in takoj postal kaplan v župniji sv. Petra in Pavla na Ptuju. Eno leto je bil kaplan na Vidmu in nato v Podlehniku. Umrl je za jetiko 21. decembra leta 1822.

»S Harapinom se zaključi dolga vrsta podlehniških kaplanov, ker od leta 1822 do dokončnega prenosa župnijskega sedeža iz Podlehnikar k Sv. Trojici jeseni leta 1827, v Podlehniku ni več kaplana« (str. 72).

P. Viktorin Pinežič

P. Viktorin je bil rojen v Kohlenhofu na Madžarskem, in sicer 19. februarja 1816. Po rodu ni bil Madžar, bolj verjetno Prekmurec ali pa celo gradiščanski Hrvat. Posvečen je bil leta 1841 in postal je kaplan v župniji sv. Petra in Pavla na Ptuju. Sledile so selitve k Trojici, nazaj na Ptuj in nato na Videm, kjer je ostal do leta 1866. Pot ga je nato vodila za kratek čas v Neunkirchen in Gradec. 1869. leta je ponovno na Vidmu, kjer je umrl 18. aprila 1870.

Iz matične knjige umrlih Sv. Vid na Vidmu pri Ptuju, 1860–1893, str. 101.

(Vsi podatki iz: Zgodovinski opis župnije Sv. Trojica v Halozah s podružnicami v Podlehniku, Sv. Duhu in Novi Cerkvi. Dekanija Zavrč. Vinko Munda.)

Pripravil: p. Marjan Vogrin

SAMOSATAN ŽUPNIJA	ŠTEVILO VERNIKOV	NEDELJNIKI	KRSTI	POROKE	POGREBI	OBHAJILA	PRVOOB- HAJANCI	BIRMANCI	MINISTRANTI
Ptuj - sv. Peter in Pavel	4000	500	19	11	53	30000	18	34	16
Ptuj - sv. Jurij	3200	200	17	5	30	9000	7	7	24
Ptuj - sv. Ožbalt	6650	295	23	3	54	12000	23	21	15
Dornava	1960	150	10	1	17	10200	13		5
Videm	4850	290	30	8	54	18000	24	78	18
Sveta Trojica - Podlehnik	1890	115	20	3	24	3460	13		8
Ptujska Gora	960	398	33	25	23	51000	12	16	8
Olimje	480	103	16	6	2	12000	6	4	8
Piran	300	30			14	7000			
Leskovec	950	63	2	2	11	2640	9		8

SAMOSTAN ŽUPNIJA	KARTAS	PEVSKI ZBOR			OFS	ZAKONCI		TISK			OSTALE SKUPINE
		otroški	mladinski	odrasli		skupine	pari	Družina	Ognjišče	Mohorjeve	
Ptuj - sv. Peter in Pavel	15	10		27	8	3	19	7	7		molitvena: 15
Ptuj - sv. Jurij	7		19	45	8	1	4				
Ptuj - sv. Ožbalt	11	13		7	17	7	37	2	2		molitvena: 20, biblična: 10
Dornava	5		11	20	6			1	20	3	molitvena: 12
Videm	23		15	32	21	2	7	8	6	3	biblična, molitvena
Sv. Trojica - Podlehnik	9			11	10						
Ptujska Gora	15	15		25				10	20		biblična: 15
Olimje	10	25		18		1	4	6	12	1	molitvena; Božjega usmiljenja
Piran					17			1	1		
Leskovec	10	30		12							molitvena: 6

»Jaz sem z vami vse dni, do konca sveta«
(Mt 28,20)

BLAGOSLOVLJENO VELIKO NOČ!